

CHARLES BUKOWSKI

NAISED

Inglise keelest tõlkinud Peeter Sauter

Originaali tiitel:
Charles Bukowski
Women
Black Sparrow, 1978

Sarja kujundanud Jüri Jegorov
Disainer Villu Koskaru

Copyright © 1978 by Charles Bukowski
Published by arrangement with Ecco,
an imprint of HarperCollins Publishers.

Tõlge eesti keelde © Peeter Sauter, 2001
Käesolev väljaanne © Tänapäev, 2022

ISBN 978-9916-17-182-0
www.tnp.ee

Trükitud OÜ Greif trükikojas

„Nii mõnigi väärt mees on naise pärast silla alla jõudnud.”

– Henry Chinaski

1

Ma olin viiskümmend aastat vana ja polnud neli aastat ühegi naisega maganud. Mul polnudki tuttavaid naisi. Tänaval või ükskõikus ma naisi vahtisin küll, aga ma vahtisin neid suurema igatsuse ja suht tühjal pilgul. Tagusin regulaarselt pihku, aga mõte, et mul võib mõne naisega suhe olla, ei mahtunud mulle pähe – isegi seksivaba suhe ei mahtunud pähe. Mul oli abieluajast kuueaastane tütar. Tütar elas koos oma emaga ja mina plekkisin alimente. Pinu aastaid tagasi, enne kolmekümne viieseks saamist, olin ma olnud abielus. See abielu lõi vastu kaks ja pool aastat. Naine jättis mu maha. Ja armunud olin ma olnud vaid korra kogu elus. See naine suri viinasurma. Suri, kui ta oli nelikümmend kaheksa aastat vana ja mina olin siis kolmkümmend kaheksa. Aga mu naine oli minust kaksteist aastat noorem. Arvata võib, et ta on nüüdseks kah juba sussid püsti visanud. Kuigi, mine sa tea. Pärast lahutust vehkis ta mulle kuus aastat pikki kirju kirjutada, igal jõuluajal. Ma ei vastanud mitte kunagi ...

Millal me Lydia Vance'iga esimest korda kokku saime, seda ma küll ei mäleta. See oli umbes kuus aastat tagasi. Ma olin just oma

kaheteistaastase postkontorijobi maha pannud ja üritasin kirjnikku mängida. Tõmbusin oma koore sisse ja kaanisin rohkem kui kunagi varem. Üritasin oma esimese romaaniga maha saada. Kirjutades panin igal ööl nahka pudeli viskit ja kaksteist õlut. Tõmbasin odavaid sigarillosid ja tagusin kirjutusmasinat ja jõin ja kuulasin raadiost klassikalist muusikat ja nii kuni varahommikuni välja. Olin endale öelnud, et teen igal ööl kümme lehekülge, aga hommikuks polnud mul halli aimugi, mitme leheküljega ma maha olin saanud. Hommikul tõusin üles, oksendasin ja vedasin ennast elutuppa, et diivani peal tšekata, mitu lehte ma teinud olin. Seal oli alati rohkem kui kümme lehte, olin ikka teinud 17 või 18 või 23 või 25 lehekülge. Muidugi tuli öine töö üle käia ja ära puhastada või siis hoopis ära visata. Esimese romaani vehkisin valmis kahekümne ühe ööga.

Need, kelle käest ma korterit üürisin, pidasid mind hulluks. Nende endi korter oli sealsamas sisehoovi tagaservas. Kui ma hommikuti ärkasin, leidsin oma trepilt alati suure jõupaberist koti. Kotis oli igasugu asju, aga kõige sagedamini tomateid, rediseid, apelsine, rohelisi sibulaid, purgisuppi ja punaseid sibulaid. Sõin neid õlle kõrvale igal jumala hommikul kuni nelja või viieni välja. Vanamees, korteriomanik, kustus selleks ajaks ära, mina aga hoidisin vanamuti kätt ja andsin talle aeg-ajalt mõne musu. Ukse peal, kui ta lahkuma hakkas, musitasin teda nagu kord ja kohus. Nägu oli tal kortsuhunnik, aga mis ta sai sinna parata. Ta oli katoliiklane ja kui ta pühapäevahommikuti kirikusse minekuks roosa kübara oli pähe sättinud, no siis ta nägi küll nunnu välja.

Lydia Vance'i nägin ma esimest korda vististi oma luuleõhtul. See oli Drawbridge'i raamatupoes Kenmore'i avenüül. Tundsin ennast vähe hõredalt. Ei, ma olin täitsa tegija, aga saba oli mul ikkagi jalge vahel. Kui ma kohale jõudsin, oli pood juba puupüsti täis. Poe omanik Peter luges rahapatakat. Peter elab muide koos

ühe musta tüdrukuga. „Raisk,” ütles Peter, „kui maja iga kord nii täis tuleks, oleks mul varsti nii palju plekki, et võiksin korra veel Indias ära käia!” Ma kooberdasin sisse ja rahvas plaksutas. Luuleõhtud olid mul täielik leivanumber.

Lugesin pool tundi luulet ette ja tegin siis vaheaja. Ma olin alles kaine ja tundsin, kuidas pilgud mind pimedusest puurisid. Mõned tulid minu juurde juttu ajama. Vaheajal Lydia Vance mu juurde tuligi. Istusin laua taga ja panin õlut. Lydia toetus mõlema käega lauaservale, kummardus ettepoole ja vahtis mulle otsa. Tal olid pikad pruunid juuksed ja üsna pikk ja lopsakas nina ja üks silm oli tal kuidagi teistsugune. Aga temas oli vingelt vunki sees ja sa tajusid ta kohalolekut otsekohe. Ma tundsin, kuidas meie vahel särises. Osa sellest särinast oli kaunis arusaamatut sorti särin, aga igatahes särin oli täitsa olemas. Ta vahtis mind ja ma vahtisin siis vastu. Lydia Vance kandis narmastega kraega seemisnahast jakki. Tissid olid tal kenad. Ma ütlesin: „Me võime pihta hakata sellest, et ma tõmban need narmad su krae küljest ära!” Lydia jalutas minema. Ma olin mööda pannud. Ma ei oska naistega juttu teha, mitte kunagi. Aga tagumik oli tal kena. Ma vahtisin seda tagumikku, kui ta minema jalutas. Vahtisin, kuidas ta teksadesse pressitud tagumik edasi-tagasi liikus. Lugesin teise poole ka ära, ja Lydia kadus mu peast, nagu olid kadunud kõik naised, keda ma tänaval vahtisin. Võtsin honorari, signeerisin mõned salvrätikud ja paberitükid ja sõitsin koju.

Kirjutasin ikka alles igal öösel oma esimest romaani. Ükski päev ei hakanud ma pihta enne veerand seitset õhtul. See töökellaeg jäi mul postkontoriajast sisse. Ja kell kuus sadasid nad minu poole sisse – Peter ja Lydia Vance. Tegin ukse lahti. Peter ütles: „Vahi, Henry, kelle ma sulle tõin!”

Lydia hüppas mu köögilaua peale, teksad olid tal ümber tihkemalt kui esimene kord. Loopis oma pruuni parukat paremale

ja vasemale. Ta oli täitsa segi omadega, täitsa kihvt. Ma mõtlesin esimest korda, et võiks temaga seksida. Ta kukkus luuletusi ette lugema. Oma luuletusi. Need polnud suuremad asjad. Peter üritas teda peatada: „Jäta järele! Henry Chinaski juures ei loeta riimis luulet!”

„Peter, las ta loeb!”

Tahtsin ta tagumikku vahtida. Ta traavis mööda mu vana lauda edasi-tagasi. Siis kukkus ta tantsima. Hõljutas oma käsi. Luuletused olid rämps, keha ja see meeletu olek olid suurepärased.

Lydia hüppas laualt maha.

„Henry, kuidas sulle peale läks?”

„Misasja?”

„Luuletused.”

„Mitte eriti.”

Lydia seisis seal, paberilehed luuletustega pihus. Peter üritas talle selga ronida. „Lähme, teeme keppi,” moosis ta. „Tule nüüd, lähme, teeme keppi!”

Lydia raputas Peteri maha.

„Olgu nii,” ütles Peter. „Sel juhul tõmban mina uttu!”

„Tõmba, kui tahad. Ma lähen oma autoga,” ütles Lydia. „Ma saan ise ka koju mindud.”

Peter loivas ukse juurde. Pidas kinni ja pööras ringi: „Olgu siis, Chinaski, aga sina pea hästi meeles, mis ma sulle kaasa tõin!”

Virutas ukse kinni ja kadus. Lydia istus ukse kõrvale diivanile. Ma istusin ta kõrvale, üsna lähedale. Vaatasin teda. Ta oli kena. Ma olin vedelavõitu. Tõstsin käe ja katsusin ta pikki juukseid. Imeilusad juuksed. Tõmbasin käe ära. „Kõik puha sinu enda juuksed?” küsisin ma. Ma teadsin, et need olid tema juuksed. „Jah,” ütles ta, „minu.” Võtsin õige õrnalt ta lõuast ja pöörasin ta pea pisi-tasa enda poole. Ma polnud sellises olukorras teab kui enesekindel. Suudlesin teda kergelt.